

На гачку

КУПИТИ

- Від авторки бестселерів THE NEW YORK TIMES
- Друга книга у пікантній та незабутній романтичній діалогії «Сестри Беллінгер»

Сексуальний рибалка Фокс Торнтон уміє спритно упадати за жінками й добряче розважатись у ліжку. Він повсякчас змінює коханок, але коли в його житті з'являється Ханна Беллінгер, усе йде шкереберть.

Дівчина по вуха закохана в колегу, і все, що її може зацікавити в ловеласі Фоксі, - це дружба. Проте незабаром між ними спалахують почуття. Фоксу стає складно спостерігати за фліртом Ханни з іншим чоловіком, а її дедалі більше тягне до привабливого рибалки. Але ж Ханна не хоче бути черговою пасією Фокса, а він не готовий відмовитись від безтурботного життя заради неї...

Пролог

Одного разу...

Усе не так, як я собі уявляв.

Його вбивство.

Після того як я вивернув йому зап'ясток, мої кісточки на пальцях напружилися, а коли очі в нього вибалушилися й із шиї хлинула кров, бризнувши на шкіру на моїй руці, моє тіло здригнулося від невимовного задоволення — добре, що я обрав сонну артерію як місце призначення мого леза. Достатньо смертельний удар, щоб досягти мети, але надто повільна смерть, щоб насолодитися, як вислизують останні секунди його мізерного життя, тягнучи за собою жалюгідну душу.

Я знав, що знадобиться всього кілька секунд, щоб він втратив свідомість, але мені було цього досить.

Кілька секунд.

Достатньо часу, щоб він встиг поглянути мені в очі й зрозуміти, що я — монстр, до створення якого він доклав своїх рук. Живе втілення розплати за його гріхи, торжество справедливості.

Але я сподівався, що він благодатиме. Бодай попросить. Хоча б трохи.

Після того як кайф від кровопролиття вщухнув, я ще довго сидів над ним, торкаючись його шиї загрублою рукою, а другою — стискаючи футляр свого ножа, так ніби ще очікував на щось. А втім, мої відчуття обмежувалися хіба що холодом від крові на шкірі — я розумів, що його смерть не дасть мені бажаного спокою.

— Я не відпускаю закривавленої горлянки, аж поки в кишені не вібрує телефон, — отоді труп вивалюється в мене з рук.

— Привіт, Руфусе.

— Скільки тобі повторювати, щоб ти мене так не називав? — огризається він.

Я усміхаюся.

— Ще разочок.

— Ти впорався?

Пройшовши через офіс до окремої ванної кімнати, я вмикаю воду й чекаю, поки вона нагрівається, кладу телефон із гучномовцем поряд і починаю змивати бризки крові з рук.

— Авжеж.

Ру мугикає.

— І як відчуваєшся?

Руки стискають край умивальника, я нахиляюся вперед, щоб роздивитися себе в дзеркалі.

Як відчуваюся?

Серце не калатає. Кров у венах не скипає. З кісток не сочиться сила.

— Боюся, доволі посередньо. — З гачка я знімаю рушник, обираюся і повертаюся до офісу по свій костюм.

— Ну, це не дивно. У всьому клятому всесвіті не знайдеться більш примхливого малого, ніж Джеймс Баррі.

Я посміхаюся, застібаючи піджак і поправляючи манжети, водночас повертаючись до дядька: його темні очі безтямно витріщаються на стелю, рот розтулений, так він колись розтуляв мій.

— Кумедно.

Але мою безневинність вкрали ще задовго до нього.

Я підбиваю з проходу його ногу в бридкому крокодилячому черевуку, що лежить у калюжі крові.

Зітхнувши, стискаю перенісся.

— Але тут трохи... безлад.

— Я про все подбаю, — засміявся Ру. — Розслабся, малий.

Ти молодець. Зустрінемося у «Веселому Роджері». Треба відсвяткувати.

Я кидаю слухавку, не відповівши, і заглиблююся у свої думки — це мої останні миті перебування укупі з родичем.

Заплющивши очі, я глибоко вдихаю, намагаючись збагнути, чи жевріє десь у мені бодай крихта жалю.

Ні, нема.

Цок.

Цок.

Цок.

У тиші чути звук, що шкрябає нутрощі. Я зціплюю зуби й роззираюся вусібіч, нашорошуючи вуха в пошуках ритмічного шуму. Присівши навпочіпки, я дістаю із нагрудної кишені хусточку, щоб дістати золотий наручний годинник із дядькових джинсів.

Цок.

Цок.

Цок.

Лють стискає нутро, рука жбурляє годинник об землю. Серце калатає, коли я підводжуся і підіймаю ногу, щоб розтрити цей огидний предмет. Я товчу його доти, доки на обличчі не проступає піт, який стікає щокою на підлогу. Не зупиняюся, поки не переконуюся, що годинник замовк назавжди. І лише тоді заспокоююся.

Випрямившись, я видихаю, зачісую назад волосся і розминаю шию.

Ось так. Тепер краще.

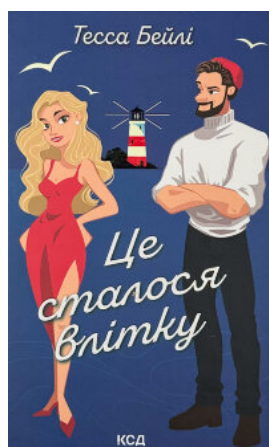
— Прощай, дядьку.

Заправляючи хусточку на місце, я залишаю чоловіка, якого волів би ніколи не знати.

Тепер я на крок ближче до того, хто відповідальний за все.

І цього разу він не зможе ось так просто покинути мене.

Рекомендована література

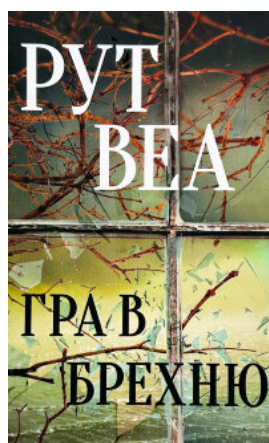
Це сталося влітку

Іспанський любовний обман

Гудзики та мереживо

Гра в брехню

Панк 57

Смерть місис Вестевей

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ